

UNIVERSITÄTS-
BIBLIOTHEK
PADERBORN

Universitätsbibliothek Paderborn

Conciliorvm Omnivm Generalivm Et Provincialivm Collectio Regia

Ab anno CCCXLVII. ad annum CCCCI.

Parisiis, 1644

Epistola Basilii Ad Conventvm Tyanensem.

urn:nbn:de:hbz:466:1-15256

Qui Con-
cilio inter-
fuerunt.

tia gratiam a patribus, qui tum erant, acceptam, irritam reddat. Hæc de Eustathio Basilius epist. ad occidentales. Fuerint hic idem Eustathius in Gangrensi Concilio damnatus, prolixè supra dixi in notis eiusdem Concil. Gangren. verbo *aduersus Eustathium*. Qui huic Concilio interfuerint, quidve in eo gestum sit, Sozom. lib. 6. cap. 12. his verbis recenset. *Eodem tempore dum Eusebius episcopus Casarea Cappadociae, Athanasius Ancyra, Pelagius Laodicea, Zenon Tyri, Paulus Emesa, Otreus Meletina, & Gregorius Nazianzi episcopus (pater hic erat Gregorii Theologi) & alii multi, qui regnante Iouiano Antiochia decernebant doctrinam, quod Filius sit Patri consubstantialis, tenendam esse: dum, inquam, isti omnes Tyanæ Concilium habent, literæ Liberii & aliorum episcoporum occidentis recitantur. Ex quibus permagnam capientes lætitiâ, scripserunt omnibus ecclesiis, ut tum decreta episcoporum occidentis, tum literas Liberii & aliorum episcoporum Italia, Africa, Gallia ad occasum solis spectantis, & Sicilia (horum enim literas quoque legati ex Concilio Lampfaceno ad eos missi attulerant) diligenter perlegerent: deinde numerum omnium (Concilium enim Ariminense multitudine longe superabant) secum subducerent; tum & doctrinam se illis & communionis socios aduincerent: deinceps ut in ea sententia se esse, suis ipsorum literis declararent: postremo ut ad certum diem, quem præstituerant, dum adhuc ver esset, Tarsi Cilicie in vnum conuenirent. Atque hi quidem hoc modo ad conueniendum in vnum locum se mutuo ipsi cohortati sunt.*

Basilius e-
piscopatum
Cæsariensem
refugit.

Basilius, qui dum quæreretur ad episcopatum Cæsariensem, improuisa fuga sibi consuluit, creatoque Eusebio sibi parum æquo, vna cum Gregorio Nazianzeno siluas Ponti petiit, cum in solitudine agens, Eusebium episcopum Cæsareæ Cappadociae, ad cuius similitudinem fugiendam se in solitudinem receperat, audiisset, opportunum sibi visum est, ad eandem Tyanensem Synodum literas dare, quibus significaret nihil antiquius apud se esse, quam pacem cum omnibus exoptare. Quibus literis in Synodo perlectis effectum est, ut Eusebius Basilium pacem rogantem suscipere: reuersus ad ecclesiam Cæsariensem cum ex eremo accersuisset, & amicissime fouit. Vide Baron. anno 365. num. 28. & 29.

EPISTOLA BASILII AD CONVENTVM TYANENSEM.

Basilius pa-
cem querit
cum suo e-
piscopo Eu-
sebio.

PROFVNDÀ detegens & cordium consilia perscrutans Dominus dedit etiam humilibus prudentiam difficilem (vt nonnulli existimant) machinamentorum. Nihil igitur nos latuit, neque ex factis aliquid occultatum. Attamen nos neque videmus, neque audimus quippiam aliud, quam Dei pacem, & quæ ad ipsam maxime spectant. Si enim alii potentes atque magni sunt, suisq; vi-
ribus

ANNO
CHRISTI
365.

ribus confisi: certe nos, qui nihil sumus, & parvæ aucto-
ritatis, nunquam nos attollemus, vt in solitudine possi-
mus rebus superesse, cum exacte sciamus nos magis vniuf-
cuiusque fratrum auxilio indigere, quam altera manus alteri.
Porro quod in ipsa corporis structura communio est necessaria, Dominus nos docuit. Cum enim hæc ipsa
nostra membra respicimus, quod vnum non sibi ipsi ad
functionem satis est: quomodo censebo, me ipsum mihi
sufficere ad vitæ negotia obeunda? Neque enim pes tuto
ierit, altero non subleuante. Neque oculus ita recte vide-
rit, nisi alterum habeat socium, & cum eo vnanimiter vi-
sibilibus se obiciat. Iam auditus exactior est, qui per v-
trofque meatus vocem recipit: & multo validior apprehen-
sio digitorum communione.

Ad hæc nihil eorum vel quæ a natura, vel quæ ex insti-
tuto recte peraguntur, sine consortis conspiratione perfici
videmus, cum etiam deprecatio ipsa consonantes non
habens, multo est inualidior. Ac Dominus dixit, cum duo
vel tres vnanimis ipsum inuocant, in medio se illorum fore.
Insuper dispensationem ipsam Dominus suscepit, vt
per sanguinem crucis ipsius, siue terrena, siue cælestia
pacificaret. Quare ob hæc omnia, in pace manere vitæ no-
stræ residuos dies precamur; in pace esse dormitionem
nostram optamus. Pro hac neque laborem effugere qua-
lemcumque decreui, non humile quidquam sonare vel
facere, non itineris longitudinem abhorrere, non aliud
quid molesti detrectare, vt ex præmiis pacificat onem
consequamur. Et si quis hæc docentes sequatur, hic opti-
mus etiam precationis terminus existit: sin autem in di-
uersum trahatur, ego quidem neque sic a meo iudicio re-
cedam: singuli autem ipsimet suorum operum fructus in
die retributionis agnoscent. Vale.